

2019. december 18. - **Sosem árt Babits Mihályhoz fordulni, ha a művészetről akarunk beszélni.**

Nem az énekes szüli a dalt: a dal szüli énekesét – írja a mester egyik versében. Sokat lehetne elmélkedni ezen a két soron, például arról, hogy vajon az emberen túlról jön az ihlet, vagy ellenkezőleg, csakis belőlünk. Pusztán médiumok vagyunk, általunk pedig egy magasabb rendű teremtető erő nyilvánul meg, vagy az ember a maga egyediségében az egyetlen igazi génusz a világban. És így tovább. Ha az Eurovíziós Dalfesztiválon keressük erre az évezredes kérdésre a választ, akkor olyan messze vagyunk tőle, mint Makó Jeruzsálemtől. Az eurokonform könnyűzenét ugyanis nem a dal, még csak nem is az énekes szüli, hanem a balliberális kulturális elit termeli újra évről évre, hogy így a művészet által még jobban bebetonozza politikai agendáját.

Éppen ezért öröndetes hír, hogy a 2020-as A Dal műsorában a kevés babérral kecsegtető nemzetközi versengés helyett értékteremtő magyar könnyűzenei produkciókat akar támogatni. A győztes zeneszám és előadója pedig megkap pénzt, paripát, fegyvert ahhoz, hogy sikeres előadóművésszé válhasson. Ennek ellenére, vagy éppen ezért rekordszámú, 559 nevezés érkezett, pedig idén már tudni lehetett, hogy a győztes nem indul az Eurovíziós Dalfesztiválon, mert A Dal küldetése immár az, hogy közvetlenül a magyar könnyűzenét támogassa. A jelek szerint ez még inkább jelentkezésre ösztönözte az előadókat. Talán azért, mert az eredeti elképzeléseiket, a zenéjüket, a szövegüket nem kellett beletuszkolniuk egy eurokonform prokrusztészi ágyba. Valamint nem kellett a tehetség helyett politikai alapon pontozó nemzetközi zsűrinek a kedvét keresni, és azt sem, hogy vajon milyen vásári mutatvány érheti el a közönség ingerküszöbét. Végre magukat adhatják.

Különben is az Ismerős Arcok Nélküled című dalát kellett volna elindítanunk a nemzetközi versenyen, hogy az európaiak egy igazi magyar világslágert halljanak, olyat, ami tizenötmillió magyar szívét dobogtatja meg – és akár egy gyökereihez visszatért, új szemléletű Európa himnusza is lehetne. Mert miért is ne? Eddig is az volt a baj, hogy mi túl komolyan vettünk egy olyan megmérettetést, amelyen lényegében esélyünk sem volt nyerni. Még akkor sem, ha Magyarország nevezte be a legjobb hangú énekest vagy a legjobb dalt. Sőt, ez máris hátránynak bizonyult. Mert azt hittük, hogy ez a verseny még mindig arról szól, amiről a legelején. Arról, hogy az európaiak megismerhetik egymás kultúráját és érzelmeit, megismerhetik egymás dalait és zenéjét, majd győzhet a jobbik.

Most inkább azt hallhatjuk, hogy mennyire egyneműsíti és egyszerűsíti a könnyűzenét a balliberális megfelelési kényszer: a zene egy lére megy, a szöveg pedig oly bárgyú, hogy a kontinensre frissen érkezett embernek is meglágyulna a szíve, ha megértené. Conchita Wurst győzelme a napnál is világosabban jelezte, hogy valójában miről szól ez a verseny: a balliberális értékek karneváljáról, egyfajta puha kulturális diktatúráról. Tehát mondjon valaki egy

A Dal megszüli énekesét (Magyar Nemzet)

Írta: Adminisztrátor

2019. december 18. szerda - Módosítás: 2019. december 18. szerda

---

józan érvet amellett, hogy a magyarok miért üljenek órák hosszat a képernyők előtt, és miért statisztáljanak egy olyan giccsfesztiválhoz, ami semmi értéktöbbletet nem ad nekik, és amin a tehetség eleve hátránnyal indul. Nem sokkal jobb érzés tartalmas, jól kitalált magyar produkciókat látni, valójában tehetséges zenészek vetélkedését követni, és egyáltalán élvezni azt, hogy végre van verseny? Szerintem mindenképpen. A Dal pedig végre megszüülheti énekesét. ***Pataki Tamás***